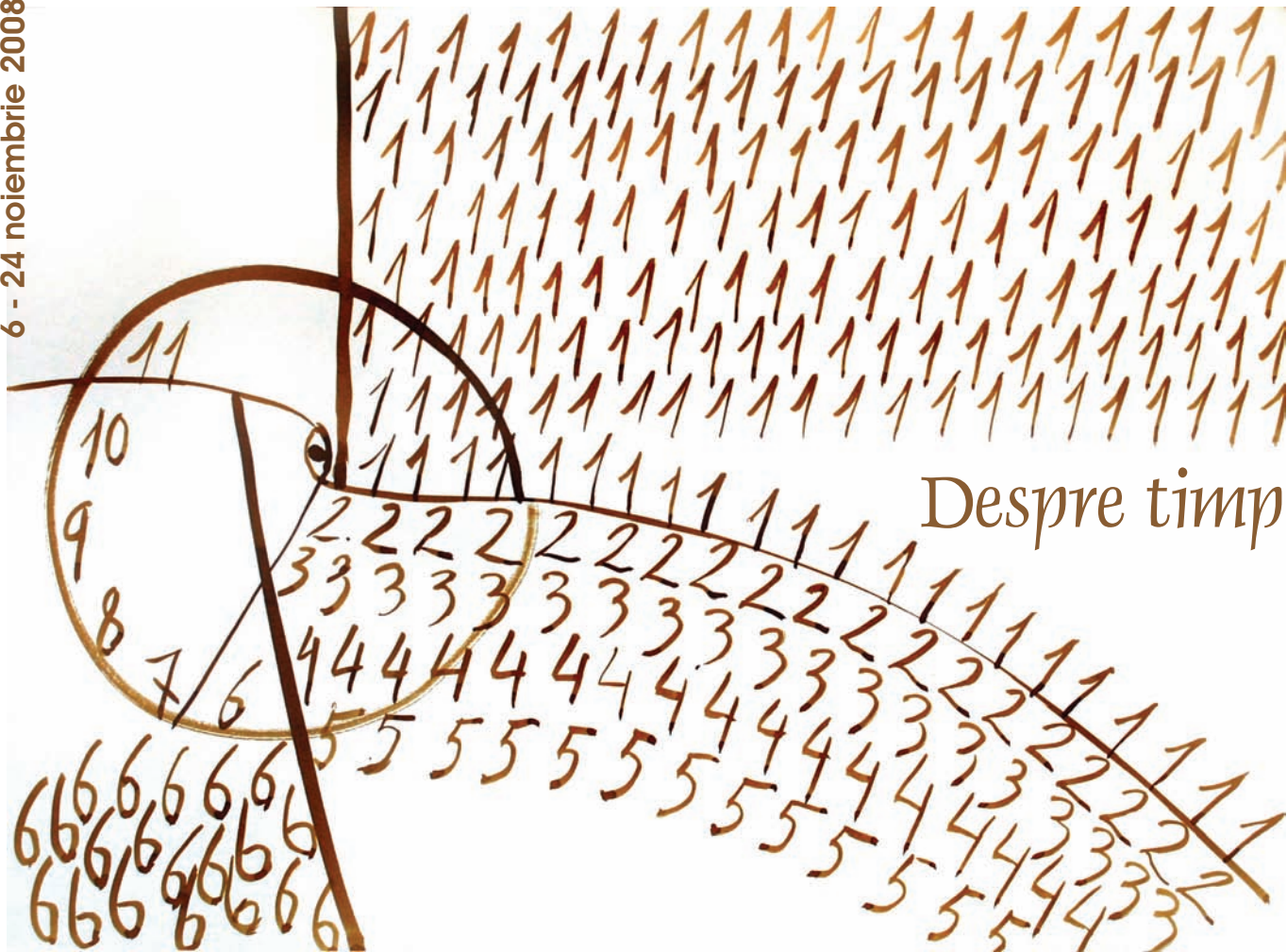

ELENA HARIGA

6 - 24 noiembrie 2008

Elena Hariga s-a născut în 1938 la București și a absolvit Institutul de Arte Plastice “Nicolae Grigorescu” (clasa profesorului Ion Lucian Murnu, promoția 1968). A participat la Bienala de Sculptură “Dantesca” (Ravenna, 1983), la Trienala de Sculptură (Budapesta, 1984), la Bienala de Sculptură (Poznan, 1985), la Bienala de Sculptură Asia-Europa (Ankara, 1988), la Trienala de Artă Textilă (București, 2006).

Dintre expozițiile peste hotare amintim: expoziția itinerantă prezentată în Portugalia, Polonia, Germania, Iugoslavia (1977) și pe cea prezentată în 1984 la Ierusalim, Viena, Atena. În 1979 a expus la Moscova și Sofia, în 1980 și 1988 la Berlin, în 1982 la Lausanne, în 1984 la Belgrad, în 1993 la Veneția (expoziția de grup “Bizanț după Bizanț”, la Institutul Român de Cultură și Cercetare Umanistică), în 1994 la Atena (expoziția de grup “Artă Românească”), iar în 2008 la Perugia, la Centro Espositivo “Rocca Paolina”. În ultimii ani a expus la București la Galeria Simeza (desen-obiect, 2004; desen, 2006) și la Palatul Brâncovenesc (desen-sculptură, 2008).

Se vorbește despre „timpul discret” al îngerilor. Ei nu sunt, ca noi, supuși unei temporalități devorante, dar nu sunt nici atemporalii, de vreme ce au fost creați la un moment dat. Temporalitatea îngerilor e diminuată, „discretă” ca, de altfel, însăși prezența lor în preajma omului: ei ne însoțesc și ne protejează, încearcă să ne inspire, dar nu riscă, niciodată, să ne limiteze libertatea, printr-o intervenție prea decisă.

În privința discreției, există o netă afinitate între Elena Hariga și tema ei predilectă. Talentul ei nu e grandilocvent, nu aspiră la prestigiul marilor piețe. Prin proporție, prin tipul de modelaj, prin program, lucrările Elenei Hariga țin mai curând de imperiul nuanței decât de acela al sentinței masive. Dar nuanța e cultivată cu rigoare, cu forță chiar, trădând un temperament cu atât mai energic cu cât e mai puțin zgomotos. Gestul e precis, ideea e fermă. Nimic gratuit, nici o concesie calofilă în volumetria aceasta febril ritmată și organizată după o imprevizibilă pluriaxialitate. Se respectă muțenia structurală a sculpturii și dramatismul ei conținut. Ne mișcăm printre îngeri care nu se pierd în diafan și nu încremenesc în posturi moralizatoare. Aripile sunt, adesea, precare, zborul frânt, căderea previzibilă. Asemenea serafilor lui Rilke, îngerii Elenei Hariga par, uneori, păsări grele, întruchipând mai mult memoria imponderabilului, decât realitatea lui. Fiecare înger e, de altfel, o sinteză iconografică sui-generis: în făptura lui coexistă „eroși” obosiți și „victorii” incerte, fluturi, zâne, demoni și profeți. Totul - într-o atmosferă de nostalgie surdă, de afectivitate fără iluzii.

Expoziția aceasta vorbește despre lucruri uitate. Dar o face cu un meșteșug care le conferă mai multă consistență decât au lucrurile experienței zilnice. Ca orice artist adevărat, Elena Hariga confirmă actualitatea de neuzurpat a lumilor inactuale. Singură, calmă și inspirată, ea sugerează privitorului că nu se poate trăi ca și cum îngerii n-ar exista ... (Andrei Pleșu, Îngerii Elenei Hariga, mai 1993)

Vernisaj 6 noiembrie 2008, ora 18.30 - Institutul Italian de Cultură, Aleea Alexandru 41, București